

Președintele Thomas S. Monson

Întărește-te și îmbărbățează-te

Să avem curajul, cu toții, de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile.

Dragi mei frați, cât de minunat este să fii din nou cu dumneavoastră. Mă rog pentru a avea ajutor divin în timp ce folosesc această ocazie pentru a mă adresa dumneavoastră.

În afara celor din acest Centru de conferințe, mai sunt alte mii de deținători ai preoției adunați în capele sau în alte locuri în întreaga lume. Cu toții avem ceva în comun, deoarece ni

s-a dat responsabilitatea de a deține preoția lui Dumnezeu.

Ne aflăm pe Pământ într-o perioadă remarcabilă a istoriei lui. Ocaziile noastre sunt aproape nelimitate și, totuși, avem, de asemenea, de înfruntat o mulțime de încercări, unele fiind specifice perioadei noastre.

Trăim într-o lume în care valorile morale au fost, în mare măsură, date deoparte, în care păcatul este

afișat cu ostentație și în care ispitele care ne abat de la calea strâmtă și îngustă ne înconjoară. Ne confruntăm cu presiuni constante și influențe înșelătoare care distrug ceea ce este decent și încercă să impună filozofiile și practicile superficiale ale unei societăți laice.

Din cauza acestora și a altor încercări, avem în mod constant de luat decizii care ne pot determina destinul. Pentru ca noi să putem lua deciziile corecte, avem nevoie de curaj – curajul de a spune nu când trebuie, curajul de a spune da când trebuie, curajul de a face ceea ce este drept pentru că este drept.

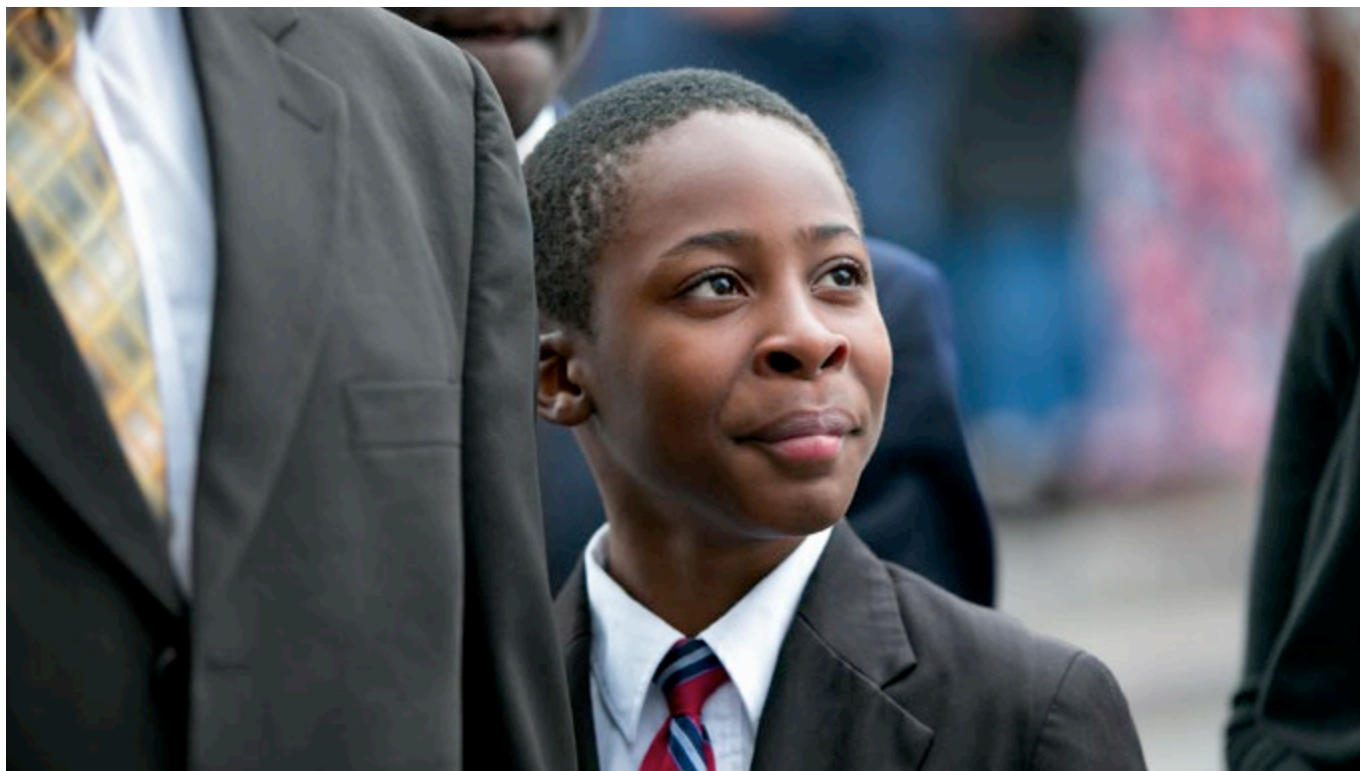
Deoarece acum standardele societății se îndepărtează tot mai mult de valorile și principiile pe care ni le-a dat Domnul, cu siguranță ni se va cere să apărăm lucrurile în care credem. Vom avea curajul să facem acest lucru?

Președintele J. Reuben Clark jr., care a fost membru al Primei Președinții timp de mulți ani, a spus: „Au existat situații în care bărbați despre care se presupunea că au credință... au simțit că, dacă vor depune mărturie despre credința lor, vor fi ridiculizați de colegii lor lipsiți de credință și că trebuie fie să își modifice credința, fie să o explice într-un mod care să-i diminueze importanța sau să o distrugă sau chiar să se prefacă că o resping. Astfel de persoane sunt ipocrite”¹. Niciunul dintre noi nu își dorește să fie numit ipocrit și, totuși, suntem noi reticenți să ne declarăm credința în anumite circumstanțe?

Ne putem ajuta să facem ce este drept dacă ne ducem și participăm la activități în care gândurile noastre sunt influențate în bine și în care Spiritul Domnului se va simți confortabil.

Îmi amintesc că am citit acum ceva timp un sfat pe care un tată l-a dat fiului său când s-a mutat pentru

a merge la o altă școală: „Dacă te vei găsi vreodată într-un loc unde nu ar trebui să fii, pleacă de acolo!” Vă dau același sfat și dumneavoastră: „Dacă vă veți găsi vreodată într-un loc unde nu ar trebui să fiți, plecați de acolo!”

Cu toții trebuie să fim curajoși mereu. În fiecare zi a vieții noastre, avem nevoie de curaj – nu doar în momentele importante, ci, mai des, atunci când luăm decizii sau reacționăm în anumite împrejurări în care ne aflăm. Poetul și romancierul scoțian Robert Louis Stevenson a spus: „În fiecare zi, curajul are câțiva martori. Dar al tău nu este mai puțin nobil deoarece pentru tine nu bat tobe sau mulțimea nu-ți strigă numele”².

Curajul se manifestă în moduri diferite. Autorul creștin Charles Swindoll a scris: „Curajul nu se limitează doar la câmpul de luptă... sau la a prinde cu vitejie un hoț în casa ta. Adevăratele teste de curaj sunt mult mai subtile. Acestea sunt teste personale, precum faptul de a rămâne credincios atunci când nimeni nu se uită... și de a crede atunci când nimeni nu înțelege”³. Aș dori să adaug că acest curaj interior presupune, de asemenea, să facem ce este drept chiar dacă ne este frică, să

ne apărăm crezurile chiar și cu riscul de a fi ridiculizați și de a ne păstra acele crezuri chiar și când suntem amenințați cu pierderea prietenilor și a poziției sociale. Cel care apără cu fermitate ceea ce este drept, trebuie să-și asume riscul de a fi uneori dezaprobat și nepopular.

Când am slujit în Forțele Maritime ale Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, am aflat despre acte de bravură, acte de vitejie și exemple de curaj. Unul pe care nu îl voi uita niciodată a fost curajul tăcut al unui marinar de 18 ani – nu din credința noastră – care nu era prea mândru ca să-și rostească rugăciunile. Din cei 250 de bărbați din companie, el era singurul care în fiecare noapte îngenunchea lângă patul său, uneori în mijlocul zeflemelelor bătaușilor și glumelor necredincioșilor. Cu capul plecat, el se ruga lui Dumnezeu. Niciodată nu a ezitat. Niciodată n-a șovăit. El a avut curaj.

Nu cu mult timp în urmă, am auzit despre exemplul unuia căruia, cu siguranță, îi lipsea curajul interior. O prietenă mi-a spus despre o adunare de împărtășanie spirituală și dătătoare de credință la care ea și soțul ei au

participat în episcopia lor. Un tânăr băiat care deținea oficiul preoției din cadrul Preoției aaronice a atins inimile întregii congregații când a vorbit despre adevărurile Evangheliei și despre bucuria de a ține poruncile. Când a stat la amvon, având un aspect curat și îngrijit în cămașă lui albă și cu cravată, el a depus o mărturie sinceră și emoționantă.

Mai târziu, în cursul aceleiași zile, când această femeie și soțul ei își părăseau cartierul în mașina lor, ei l-au văzut pe același tânăr băiat care îi inspirase cu doar câteva ore în urmă. Totuși, acum el arăta complet diferit în timp ce mergea pe bordură îmbrăcat în haine neîngrijite – și fumând o țigară. Prietena mea și soțul ei nu numai că au fost foarte dezamăgiți și întristați, dar ei erau, de asemenea, nedumeriți cum putea el să pară, atât de convingător, o anumită persoană la adunarea de împărtășanie și, apoi, atât de repede, să devină o cu totul altă persoană.

Dragi frați, sunteți aceeași persoană indiferent de locul unde vă aflați sau orice ați face – adică persona care Tatăl nostru Cerească dorește să fiți și persona care știți că ar trebui să fiți?

Într-un interviu publicat într-o revistă națională, binecunoscutul baschetbalist american Jabari Parker, care joacă în campionatul universitar și care este membru al Bisericii, a fost rugat să împărtășească cel mai bun sfat pe care l-a primit de la tatăl său. Jabari a răspuns: „[Tatăl meu] a spus: Când nu te vede nimeni fii aceeași persoană care ești când te privesc toți”⁴. Un sfat important, dragi frați, pentru noi toți.

Scripturile noastre sunt pline de exemple legate de tipul de curaj de care avem cu toții nevoie astăzi. Profetul Daniel a dat dovadă de un mare curaj apărând ceea ce el știa că este drept și dovedindu-și curajul rugându-se, deși fusese amenințat că va fi omorât dacă va face acest lucru.⁵

Curajul a caracterizat viața lui Abinadi, lucru dovedit de faptul că era dispus să-și dea viața decât să nege adevărul.⁶

Cine nu este inspirat de viețile celor 2.000 de tineri curajoși ai lui Helaman, care ne-au învățat și au demonstrat că este nevoie de curaj pentru a urma învățăturile părinților, a fi caști și puri?⁷

Poate că fiecare dintre aceste relatări scripturale sunt întrecute de exemplul lui Moroni, care a avut curajul de a stărua în neprihănire până la moarte.⁸

De-a lungul vieții sale, profetul Joseph Smith ne-a oferit numeroase exemple de curaj. Unul dintre cele mai dramatice s-a petrecut când el și alți frați erau legați în lanțuri – imaginați-vă, legați în lanțuri – și ținuți într-o celulă neterminată de lângă

judcătorii din Richmond, Missouri. Parley P. Pratt, care era unul dintre cei ținuți captivi, a scris despre o anumită noapte: „Am stat întinși, ca și cum am fi fost adormiți, până când miezul nopții a trecut, iar urechile și inimile noastre au fost rănite ascultând ore în șir remarcele obscene, înjurăturile îngrozitoare, blasfemiile groaznice și limbajul murdar al paznicilor noștri”.

Vârstnicul Pratt a continuat:

„Am ascultat până când dezgustul, șocul și groaza au devenit atât de mari și spiritul justiției pline de indignare m-a copleșit într-atât încât cu greu m-am putut abține să nu mă ridic în picioare și să nu mustru gărzile; dar [eu] nu i-am spus nimic lui Joseph sau altcuiva, deși eram întins lângă el și știam că el era treaz. Brusc, el a sărit în picioare și a vorbit cu glas de tunet sau ca al leului ce rage, rostind, atât cât îmi pot aminti de bine, următoarele cuvinte:

*«LINIȘTE... În numele lui Isus Hristos vă cert și vă poruncesc să tăceți; nu voi mai suporta niciun alt minut un astfel de limbaj. Încetați o astfel de discuție sau voi, ori eu vom muri ÎN ACEASTĂ CLIPĂ!»*⁹

Așa cum a descris vârstnicul Pratt, Joseph „a stat drept cu o teribilă maiestruozitate”. El era înlănțuit, fără nicio armă și, totuși, el era calm și demn. El s-a uitat la gărzile care tremurau și care se îngrămădeau într-un colț sau se târau la picioarele sale. Acești bărbați aparent de necontrolat l-au implorat să-i ierte și au rămas tăcuți.⁹

Nu toate actele de curaj aduc astfel de rezultate incredibile și imediate, dar, totuși, toate aduc pace în mintea noastră și o cunoaștere a faptului că binele și adevărul au fost apărute.

Este imposibil să rămâneți fideli standardelor voastre când acțiunile voastre se bazează pe opiniile și aprobările mereu schimbătoare ale altora.

Avem nevoie de curajul unui Daniel, Abinadi, Moroni sau Joseph Smith pentru ca noi să ne ținem tare și bine de ceea ce știm că este drept. Ei au avut curajul să facă nu ceea ce a fost ușor, ci ceea ce a fost drept.

Tuturor ne va fi teamă, vom fi ridicuizați și ne vom confrunta cu opoziție. Să avem curajul – cu toții – de a nu ține cont de ceea ce spun majoritatea oamenilor, de a ne apăra principiile. Curajul, nu compromisul, este cel care ne aduce aprobarea lui Dumnezeu. Curajul devine o virtute puternică și atrăgătoare atunci când este privit nu doar ca disponibilitatea de a muri cu demnitate, ci și, de asemenea, ca hotărârea de a trăi decent. În timp ce înaintăm, străduindu-ne să trăim așa cum ar trebui, vom primi cu siguranță

ajutor de la Domnul și vom putea găsi alinare în cuvintele Sale. Îmi place mult promisiunea Sa consemnată în cartea lui Iosua:

„Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi...

Întărește-te și îmbărbătează-te; nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”.¹⁰

Dragi mei frați, având curajul dat de convingerile noastre, ar trebui să declarăm, ca apostolul Pavel: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos”.¹¹ Și, apoi, având același curaj, ar trebui să urmăm sfatul lui Pavel: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.”¹²

Conflictele distructive încep și se opresc, dar războiul purtat pentru

sufletele oamenilor continuă fără încetare. Asemeni unui sunet de goarnă vine cuvântul Domnului la tine, la mine și la deținători ai preoției de peste tot: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința”.¹³ Atunci vom fi, așa cum apostolul Petru a declarat, chiar „o preoție împărătească”¹⁴, unită în scop și înzestrată cu putere de sus.¹⁵

Fie ca fiecare dintre noi să plece de aici în această seară cu hotărârea și curajul de a spune, ca și Iov din vechime, „că atâtă vreme cât voi avea... suflare... limba mea nu va spune nimic neadevărat”.¹⁶ Mă rog cu umilință ca acest lucru să se întâmple, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. J. Reuben Clark jr., *The Charted Course of the Church in Education*, ediție revizuită (1994), p. 7.
2. Robert Louis Stevenson, citat în Hal Urban, *Choices That Change Lives*, (2006), p. 122.
3. Charles Swindoll, citat în Urban, *Choices That Change Lives*, p. 122.
4. Jabari Parker, în „10 Questions”, revista *Time*, 17 mart. 2014, p. 76.
5. Vezi Daniel 6.
6. Vezi Mosia 11:20; 17:20.
7. Vezi Alma 53:20–21; 56.
8. Vezi Moroni 1–10.
9. Vezi *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. de Parley P. Pratt Jr. (1938), p. 210–211.
10. Iosua 1:5, 9.
11. Romani 1:16.
12. 1 Timotei 4:12.
13. Doctrină și legăminte 107:99.
14. 1 Petru 2:9.
15. Vezi Doctrină și legăminte 105:11.
16. Iov 27:3, 4.

